

ה"ת 4919/12/13 - אריה בוחניק נגד משטרת ישראל - תחנת זבולון

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 4919-12-13 בוחניק נ' משטרת ישראל - תחנת זבולון
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט מוחמד עלי
המבקש	אריה בוחניק
נגד	
המשיבה	משטרת ישראל - תחנת זבולון

החלטה

1. בפני בקשת המבקש להחזרת תפוסים; יריעות דשא סינטטי שנתפסו במהלך חקירה שניהלה המשיבה בעקבות תלונה שהגיש על גניבה מבית העסק שהוא מנהל.

2. ואלה עיקר העובדות הרלוונטיות לעניין:

המבקש מנהל עסק של משתלה. ביום 30.6.12, שני אנשים שזהותם אינה ידועה, נכנסו לעסק בשעת לילה וגנבו שלושה גלילים של דשא סינטטי. מצלמות שהוצבו במקום תיעדו את מעשי הגניבה, אך כאמור לא ניתן לזהות את הגנבים שהיו רעולי פנים. בעקבות אירוע זה הגיש המבקש תלונה במשטרה שבה הוא ציין כי גם ארבעה חודשים קודם לכן אירעה גניבה וגם באותו אירוע, נגנב דשא סינטטי. המבקש הוסיף וציין בהודעתו במשטרה, כי מכר סיפר לו כי הוא יודע מי פרץ וגנב את הדשא בעבר.

ביום 6.7.12 מסר המבקש למשטרה כי הוא יודע את המקום בו מוחזקים משטחי דשא שנגנבו מעסקו, הוא הפנה את השוטרים לביתו של מר דוד חייק (להלן: חייק), אלה ערכו חיפוש בדירתו ומצאו שם דשא סינטטי.

יריעות הדשא נתפסו והוחזקו במשטרה אשר חקרה את נסיבות האירוע ובסופו של דבר המליצה לסגור את התיק מחוסר ראיות. אותן יריעות דשא הן העומדות במוקד הדיון.

3. ביום 16.8.12 הגיש המבקש בקשה להחזרת התפוסים, התקיים דיון בפני כב' השופט (בדימוס) ד"ר מ' ארגמן שהחליט, ביום 28.8.12, שלא לדון בבקשה לגופה עד אשר תושלם החקירה.

המבקש הוסיף והגיש ביום 15.11.13 בקשה נוספת להחזיר את התפוסים, היא הבקשה שלפניי.

בהחלטתי מיום 2.12.13 העברתי את הבקשה לתגובת המשיבה. ביום 17.12.13 הגישה המשיבה הודעה שממנה עולה כי אין לה התנגדות להחזרת הרכוש שנתפס, אולם היא הפנתה את תשומת הלב לכך שיש שני טוענים לזכות בתפוסים: המבקש, וחייק - שבביתו נתפסו יריעות.

בהחלטתי מיום 17.12.13 הוריתי על קיום דיון במעמד הצדדים והוספתי והוריתי למשיבה לזמן את שני הטוענים לזכות ברכוש, המבקש וחייק. שני הצדדים התייצבו בפני, טענו את טענותיהם והסכימו כי בית המשפט יתן החלטה לאחר עיון בתיק החקירה. יאמר כבר עתה כי שני הצדדים - הטוענים לזכות, נחקרו במשטרה, מסרו גרסאות והמציאו מסמכים לתמיכה בטענותיהם, כך שחומר החקירה מצייר תמונה עובדתית מלאה שניתן על פיה להכריע במחלוקת.

4. מובן מהתיאור שהובא עד כה כי המבקש טוען שהיריעות הנן שלו מאחר והן חלק מגלילי הדשא שנגנבו מעסקו. חייק טוען כי היריעות שייכות לו, מאחר והוא רכשם, שילם תמורתם וכך קנה קניין בהן. שניים אוחזין אפוא, ביריעות, ונדרשת הכרעת בית המשפט - שתובא להלן.

5. עיינתי בתיק החקירה, ולאחר עיון בו ושמיעת טענות הצדדים אני סבור כי יש לבכר את זכותו של המבקש בתפוסים ולהורות על השבתם לו. הנימוקים לכך - להלן:

6. דומה כי אין ספק בכך כי מעסקו של המבקש נגנבו גלילי יריעות דשא סינטטי. הראיות שבתיק החקירה מוליכות למסקנה כי יריעות הדשא המוחזקות בידי המשיבה, הן חלק מגלילי הדשא שנגנבו מעסקו של המבקש. אמנם, המבקש סירב לגלות תחילה, בחקירותיו במשטרה, מניין הגיע אליו המידע לפיו התפוסים שנגנבו מעסקו מוחזקים אצל חייק (ראו הודעת המבקש במשטרה מיום 11.7.2012), אולם בהודעתו מיום 14.1.2014, שנגבתה במהלך ניהול הדיון בפניי, הוא מסר נתונים מלאים כיצד זוהה הרכוש בביתו של חייק. כפי שהובא בפתח הדברים, על פי מידע זה תפסה המשטרה יריעות דשא שהיו בביתו של חייק.

גם אם לא אייחס משקל לנסיבות איתור התפוסים, קיימים נתונים נוספים המוליכים למסקנה האמורה, ברמה הנדרשת להוכחה במשפט האזרחי. המבקש ציין במשטרה וחרז והעיד בפניי כי בחלק מיריעות הדשא שנגנבו (שהם מה שנותר מגלילים מהם נמכרו יריעות) רשם בכתב ידו, בעט, בשולי הגלילים את כמות הדשא שנותרה - וזהו סימן היכר שיכול להצביע על כך שאלה אכן היריעות שנגנבו מעסקו. יתרה מכך, בהודעתו מיום 31.7.2012, נתבקש המבקש לתאר את הרכוש שנגנב מעסקו. כך הוא תיאר: **"מדובר בדגמים של חברת טיטניום בשם נפטון תאור ירוק, שני גוונים של ירוק וגם שחור ודגם שני נפוליאנטה של חברת ירוק + שראל 3-4 גוונים של ירוק וצהבהב עם גב ירוק. נגנב לי כגליל וחצי של הנפטון ו 3-4 גלילים וחלקיהם מהנפוליאנטה"**.

תיעוד של התפוסים תיאורם וכמותם מצוי בתיק החקירה, הן בתמונות הן במדידה שבוצעה. במזכר מיום 21.8.2012, תיאר השוטר קלמן כי התפוסים כוללים שלושה גלילים, שניים בגודל דומה (8.5 מטר X 2 מטר) בעלי גוון ירוק בהיר והשלישי ברוחב 2 מטר ובאורך כ- 20 מטר. על אחד הגלילים, שמותר אורכו 8 מטר נרשם ב"טוש" 2*8.

סימני ההיכר שמסר התובע, תואמים את הסימנים שבתפוסים, במיוחד הרישום של האורך הנותר באחד הגלילים.

7. בקביעה כי התפוסים הם חלק מהרכוש שנגנב מהמבקש אין די כדי להכריע בבקשה. יש לבדוק את זכותו של חייק. חייק טען כי הוא רכש את הדשא מאחד, אביהו אבופול (להלן: **אבי הגנן**). כך תיאר חייק, בחקירתו במשטרה, את נסיבות רכישת הדשא: **"קניתי את זה מבן אדם שקוראים לו אבי לא יודע שם משפחה יש לי כרטיס ביקור שלו בבית או טלפון שאשתי לקחה, אני ראיתי את אבי בצומת בין הרחובות תבור וויצמן בקרית ביאליק ביום ראשון האחרון אני חושב בשעות הצהריים הלכתי שם ברגל מהבית לקריית ים לכיוון אחי איל והוא גנן שעובד בכל הרחובות שם אני פניתי לאבי ושאלתי אם הוא יכול להשיג לי לקנות דשה והוא אמר שהוא יכול ובאותו היום בשעות הצהריים הוא הגיע אלי הביתה והביא לי שלושה גלילים של דשה [כך במקור- מ"ע]".** אבי הגנן נחקר במשטרה ואישר כי הוא מכר דשא לחייק.

8. באם נשים את טיעונו במסגרת משפטית, חייק טוען למעשה כי הוא רכש את הדשא בהתאם לתנאי תקנת השוק ובכך קנה בהם קניין ממורק מכל זכות אחרת. טענה זו מצויה בסעי' 34 לחוק המכר, תשכ"ח-1968 הקובע: **"נמכר נכס נד על ידי מי שעוסק במכירת נכסים מסוגו של הממכר והמכירה היתה במהלך הרגיל של עסקיו, עוברת הבעלות לקונה נקיה מכל שעבוד, עיקול וזכות אחרת בממכר אף אם המוכר לא היה בעל הממכר או לא היה זכאי להעבירו כאמור, ובלבד שהקונה קנה וקיבל אותו לחזקתו בתום-לב"**

9. ברם, הראיות שבפניי אינן מאפשרות את המסקנה כי חייק רכש את הדשא מאבי הגנן, ומכל מקום גם אם אניח לטובת חייק כי הוא רכש את היריעות מאבי הגנן, הוא לא רכשם בנסיבות המקנות לו קניין בתפוסים לפי תקנת השוק.

10. חייק, טען כי רכש את היריעות "מבן אדם שקוראים לו אבי לא יודע שם משפחה", אלא שמסתבר כי אבי הגנן היה גיסו של חייק ובעבר היה נשוי לאחותו. ניתן למצוא הסבר לכך שחייק לא ציין עובדת קרבת המשפחה בינו לבין אבי הגנן בכך שמזה עשר שנים לא מתקיימת קרבה זו, אולם לא ניתן להלום מצב בו חייק לא ידע את שם משפחתו. אשר לתמורה: בהודעתו הראשונה במשטרה טען אבי הגנן כי הוא מכר את הדשא לחייק תמורת סך של 2650 ₪, אולם בחקירה נוספת שנערכה (ביום 19.1.2014) טען כי הדשא נמכר בסכום של 1800 ₪. חייק טען לעומת זאת כי הוא רכש את הדשא בסכום של 2700 ₪. יתרה מכך: קשה להלום את טענת חייק כי הוא רכש את היריעות כדי לפרוש אותן בביתו, כשמגד

היריעות שנתפסו בביתו הם משני סוגים בעלי צבע שונה. וחשוב מכך, מכלל היריעות שנתפסו אצל חייק, אישר אבי הגנן, לאחר שהוצגו בפניו התפוסים, כי הוא מכר לחייק רק שני גלילים מתוך שלושה, אלה מדגם נפוליאון. מנגד, לא הציג חייק הסבר מניין הגליל השלישי. לאור נתונים אלה, אין בידי לסמוך על הגרסה המוצגת - לפיה חייק רכש את היריעות מאבי הגנן.

11. גם אם אניח כי היריעות נרכשו על ידי חייק מאבי הגנן, עדיין יש להוכיח כי הרכישה בוצעה בתנאי תקנת השוק. לא שוכנעתי כי תנאים אלה מתקיימים.

הגם שחייק טען כי רכש את הדשא מאבי הגנן ושילם תמורתה סכום נכבד, מאשר חייק כי אין בידיו קבלות או מסמכים להוכחת עסקת הרכישה ותנאיה. אמנם, חייק הציג מסמך מחברת הקרויה "פהד סנטר" בו אישור כי אבי הגנן רכש ביום 26.6.2012, 60 מטר דשא מדגם נפוליון, אולם ברור כי אין במסמך זה להוכיח את העסקה שבין חייק לאבי הגנן, אלא רק- ואף זאת בספק - כי אבי הגנן רכש דשא מאותו מקום שצוין. המסמך כשלעצמו מעורר תמיהות, אין המדובר בחשבונית רכישה של אבי הגנן מאותו מקור ולא הומצאו במסמכים אחרים המעידים על רכישות או פעילות עסקית בתחום זה.

עובדה זו, לצד תיאור נסיבות הרכישה, אין בהם להעיד כי המכירה הייתה "במהלך העסקים הרגיל", וקשה לראות לאור הנתונים הנ"ל בעסקה שנרקמה, כעסקה במהלך הרגיל של עיסוקיו של אבי הגנן. נסיבות אלה, גם מאפילות על הטענה כי קבלת הרכוש על ידי חייק הייתה בתום לב. התמונה העובדתית רחוקה אפוא, מלצייר רכישת בתנאי תקנת השוק כפי שחייק מנסה לתאר.

12. ב"כ חייק העלה טענה הנסמכת על האמור בסע' 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, הקובע כי: **"אם תוך ששה חדשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידיה, לא הוגש המשפט אשר בו צריך החפץ לשמש ראיה ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידי נלקח; אך רשאי בית משפט שלום, על-פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין, להאריך את התקופה בתנאים שיקבע",** וטוען כי משלא הוגש כתב אישום תוך 6 חודשים ממועד התפיסה, הדין מורה על החזרת התפוסים לחייק, הוא האדם שמידי נלקחו התפוסים.

אין בידי לקבל טענה זו. יש לקרוא את סעיף 35 לפסד"פ בנשימה אחת עם סע' 34 הקובע בהאי לישנא: **"על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין מסוים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיוורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו".** במקרה שלפנינו החפץ נתפס ביום 6.7.2012, המבקש הגיש עוד ביום 16.8.2012 בקשה להשבת התפוסים, אלא שבית המשפט ראה לדחות את ההכרעה בבקשה לאחר שהמשטרה תסיים את החקירה ותגיע למסקנות. ברי כי באותה החלטה לא הוכרעה זכותו של המבקש והיא נותרה מרחפת מעל התפוסים. סע' 35 לפסד"פ מכוון

למצב בו לתפוסים לא היה דורש, או אז, ברירת המחדל הנה השבתם למי שמידיו נלקחו, מצב זה לא מתקיים בענייננו. יתרה מכך, החלטתו של בית המשפט, טומנת בחובה הארכת המועד הקבוע בסע' 35 לפסד"פ וכוללת אמירה ברורה שלפיה זכויות הצדדים-הטוענים לזכות בתפוסים ידונו לאחר סיום החקירה. כאן המקום לציין כי מאז התפיסה ועד להיום, לא הגיש חייק בקשה כלשהי להשבת התפוסים, והוא למעשה נגרר לדיון בעקבות הבקשה שהגיש המבקש.

13. בטרם סיום, אזהרה! הקביעות בהחלטתי זו הן קביעות היפות למישור היחסים והזכויות במישור אזרחי ואין ללמוד מהן למישור הפלילי, לנוכח רמת ההוכחה השונה הנדרשת בשני ההליכים.

14. סוף הדבר, אני מורה למשיבה להשיב את התפוסים (יריעות הדשא הסנטטי) שנתפסו במסגרת החקירה שהתנהלה לידי המבקש תוך 15 ימים מהיום.

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים וכן לעו"ד שלומי כהן ב"כ דוד חייק.

תיק החקירה מונח במזכירות הפלילית. המשיבה תהיה רשאית לקחתו משם.

ניתנה היום, כ"ו שבט תשע"ד, 27 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.